

DE LAATSTE HORIZON

DE LAATSTE HORIZON

Earthburst Saga # 6

Craig A. Falconer

De laatste horizon

Earthburst Saga # 6

Originele titel: The last horizon (2023)

Vertaling: Eduard Meinema

Copyright © 2026 Craig A. Falconer

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by Craig Falconer / Eduard Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403882826

NUR 334

All rights reserved.

1

We weten allemaal wat ze zeggen over de pan en het vuur.

Maar *dit*?

Nou, dit is iets heel anders.

Zelfs na alle opmerkelijke ontdekkingen die we hebben gedaan en alle pijnlijke risico's die we hebben moeten nemen, is dit van een heel andere orde.

Driver en ik hebben een hel doorgemaakt om de buitenaardse poort te activeren. We deden het uit pure wanhoop, in de hoop hulp te vinden om de op straling gebaseerde Anomalie te stoppen die de Aarde onophoudelijk verstikt.

We volgden buitenaardse instructies en stuurden een complex radiosignaal vanaf vier lichtjaren afstand, in de veronderstelling dat de poort directe communicatie mogelijk zou maken met wie zich aan de andere kant bevindt.

In zoverre hebben we gekregen wat we wilden.

Ik denk dat dit een geval is van '*pas op met wat je wenst*'. Want ja: de buitenaardse wezens *hebben* ons verteld wat we nu moeten doen. Het probleem is dat het niet iets is wat ik iemand zou toewensen.

Het is niet iets wat we vanuit de veiligheid van de Balena kunnen doen, en het is niet iets wat iemand had kunnen voorzien.

Nee. Wat Driver en ik nu moeten doen om de Aarde enige kans te geven om de komende dagen te overleven, is door de mysterieuze poort reizen naar een bestemming waar we niets van weten.

We weten niet waar de poort ons naartoe zal brengen als we de reis overleven. En wat net zo verontrustend is, we hebben geen idee wat de reis zelf zal inhouden.

We weten zelfs niet eens wat de poort *is*. Ik beschouw het als een portaal, maar dat kan er mijlenver naast zitten. En zelfs als dat klopt, hebben we geen idee waaruit het ding bestaat, laat staan hoe het eigenlijk werkt.

Dat alles leidt terug naar de grote vraag: is er enige reden om aan te nemen dat het veilig is?

Een deel van mij denkt dat de aliens ons niet zouden uitnodigen als ze niet zeker wisten dat we het zouden halen, maar een ander deel denkt dat ze de weerbaarheid van zowel ons ruimtevaartuig als onze lichamen enorm overschatten.

Eva, mijn lankmoedige vrouw die al meer dan eens onzeker afscheid heeft moeten nemen dan iemand ooit zou moeten doen, is aan de telefoon terwijl dit nieuws tot me doordringt. Ze is thuis met Laika en de kinderen – de enige plek waar ik zou willen zijn.

Ze zegt niets via mijn nog steeds verbonden telefoon, en ik ook niet.

Ik bedoel, echt... wat valt er te zeggen?

Sasha, Chester, Santino, president Williams en Harriet zijn ook allemaal op kantoor. Ze hebben me allemaal geholpen om de recente missie te overleven die ik samen met Driver heb ondernomen, die nu naast me staat met een voor haar ongebruikelijke stijfheid in haar rug.

Het enige wat we kunnen doen is zwijgend naar het scherm staren en het vierdelige beeld in ons opnemen.

Dit is de vastgestelde visuele communicatiemethode tussen onze groep en de buitenaardse wezens, wier eerste berichten onthulden dat ze al lange tijd uitzendingen van de Aarde volgen.

Deze verre wezens hebben een zekere mate van begrip van onze wereld en onze soort, en ze hebben de potentiële taalbarrière vakkundig omzeild door visuele beelden terug te sturen – soms voorzien van menselijke symbolen – die we onbewust de ruimte in hebben gestuurd. Ze hebben de betekenis

van enkele basis symbolen van de mens geleerd, zoals pijlen, die ze goed hebben weten te gebruiken.

En nu de poort open is, kunnen ze *direct* met ons communiceren. Dat betekent dat dit bericht niet minstens vier jaar oud is, zoals de andere berichten. Er is zelfs expliciet bewijs dat het gloednieuw is.

Ik weet niet hoe lang het geleden is dat ik de beelden heb gezien. Een minuut? Tien seconden?

Het is alsof de tijd heeft stilgestaan, met een stilte die zo totaal is dat het echt desoriënterend werkt.

Elke keer als mijn ogen terugkeren naar de eerste afbeelding, is het alsof het allemaal nieuw is. Het is alsof mijn hersenen weigeren te geloven dat dit echt kan zijn en verbaasd zijn om hetzelfde opnieuw te zien.

De eerste afbeelding gebruikt afbeeldingen van de zon en de maan om een tijdschaal van een paar dagen vast te stellen. De tweede, die met de eerste verbonden is door tweerichtingspijlen, toont een stapel menselijke lijken. In de context van de steeds sneller wordende Anomalie en de eerdere berichten, hoef je geen genie te zijn om te weten wat deze beelden betekenen.

Het is pijnlijk duidelijk. We zijn slechts een paar dagen verwijderd van het omslagpunt, wanneer de straling die vanuit een bizarre bron naar onze wereld lekt – waar de eerdere berichten wezens buitenaardse de van ons op wezen – onze wereld en iedereen die erop leeft zal vernietigen.

De derde afbeelding is degene die me echt de rillingen bezorgt. Het is een recente foto van onze groep, afkomstig uit een tv-nieuwsuitzending, en op iedereen is het gezicht weggehaald... behalve bij mij en Driver.

In combinatie met de vierde afbeelding, een scène uit een Hollywoodfilm waarin een ruimteschip naar een Wormgat vliegt, begrijpen we allemaal de instructie.

De jonge Santino is de eerste die iets zegt, en zijn woorden halen me eindelijk uit mijn tranceachtige ongelooft.

‘Ze willen dat jullie twee, en alleen jullie twee, de poort passeren,’ zegt hij. ‘Om de een of andere reden zeggen ze dat dit de enige manier is.’

Ik slik en haal diep adem. Net als mijn geest lijkt mijn lichaam eindelijk te reageren op het besef dat dit echt is.

‘Dat is zeker wat ze zeggen,’ voegt Harriet toe, die eveneens uit haar sprakeloze shock is ontwaakt.

Ze heeft een uniek perspectief op dit alles, omdat ze al tientallen jaren probeert te communiceren met intelligente buitenaardse wezens. Ze heeft ook een cruciale rol gespeeld in het ontcijferen en begrijpen van berichten van verre wezens waarvan we pas onlangs het bestaan hebben ontdekt.

Die ontdekking alleen al was een wereldschokkende openbaring, maar door de urgentie om de Anomalie te stoppen en nu deze ongelooflijke laatste instructie, heeft niemand de kans gehad om erbij stil te staan.

‘Maar... *waarom?*’ stamelt Driver. Haar stem is zwakker dan ik ooit heb gehoord, passend bij de bleke uitdrukking op haar gezicht.

‘Misschien omdat wat er ook moet gebeuren, je het vanaf hier niet kunt doen,’ antwoordt Santino. Ik twijfel er niet aan dat hij de slimste persoon onder ons is, wat veel zegt gezien wie er nog meer in de kamer aanwezig is. Hij is ook extreem letterlijk en begrijpt soms de sociale nuances niet goed.

Die twee kanten van hem gaan hand in hand. Santino werd gekozen voor een geïsoleerde opvoeding in het krankzinnige Valerio Instituut van Ignacio Zola, juist vanwege het ongewone gedrag en de ongewone vaardigheden die hij als kind vertoonde, en de jaren die hij daar doorbracht, versterkten zowel zijn academische intelligentie als zijn sociale uitdagingen.

‘Kijk, dat deel begrijp *ik* niet,’ onderbreekt president Williams. Hoewel hij al een paar jaar niet meer in functie is, blijft zijn moeiteloze autoriteit aanwezig. Hij is ook iemand naar wie we allemaal toe gaan als er een koel hoofd nodig is. ‘Wat

zouden ze van ons nodig hebben om *ons te helpen...* vanaf daar? Ik kan het niet begrijpen.'

Als ik rondkijk in de kleine kamer, zie ik alleen maar uitdrukkingen van gedeelde verwarring.

'Ja, dat *klopt*,' zucht Driver. 'Maar ik vraag me af waarom *wij*? Waarom specifiek en expliciet ik en Ray? Ze zeggen niet dat *iemand* door de poort moet. Ze zeggen dat wij – en *alleen* wij – moeten gaan. Zoals Santino al zei, het is alsof ze ons vertellen dat dit de enige manier is en dat wij de enigen zijn die ze willen.'

Terwijl Driver spreekt, tegenover president Williams, valt mijn blik op de telefoon in mijn handen. Eva zit nog steeds aan de andere kant van de lijn, in onze keuken, terwijl een videogesprek dat vrolijk begon zich op een manier ontvouwt die we allebei niet hadden kunnen voorzien.

'We moeten dit naar de vergaderzaal brengen,' zegt president Williams. 'We krijgen elke minuut gegevens binnen van de nieuw geactiveerde poort en we zijn nog steeds bezig met het onderzoeken van het lek. We moeten dit nieuwe bericht delen met Shaun en de anderen op de Vita, en we moeten het waarschijnlijk ook invoeren in het PhilosophAI-systeem.'

'We moeten ook gaan nadenken over de inhoud van ons volgende bericht,' stelt Harriet voor. 'De tijd dringt gevaarlijk. We moeten precies beslissen wat we gaan zeggen – waarover we om opheldering gaan vragen – omdat het even duurt om beelden te verzamelen en voor te bereiden die de nuances die we willen overbrengen ook echt goed weergeven. Hoe meer we vragen, hoe langer het duurt om een bericht voor te bereiden en hoe groter het risico dat er iets verloren gaat in de vertaling. We moeten zorgvuldig te werk gaan, maar we moeten ook snel zijn.'

Sasha, onze hoofdanalist, wendt zich rechtstreeks tot mij. 'Maar we moeten meteen beginnen met vragen naar andere opties, toch, Ray?' vraagt ze. 'Want dit is er geen. *Toch?*'

Aan de telefoon verraadt Eva's gezicht geen enkele emotie. Ze wil net zo graag dat ik thuis ben als ik, maar we weten allebei dat de reden waarom ik er niet ben, dezelfde is als de reden waarom ik deze waanzinnige opdracht om door de poort te gaan misschien moet uitvoeren.

Herhaaldelijk hebben de omstandigheden ervoor gezorgd dat ik, samen met Driver, persoonlijk de grootste fysieke risico's moest dragen. De inzet werd bij elke worp van de dobbelstenen hoger, en het moet voor Eva net zo moeilijk zijn geweest om hulpeloos toe te kijken als voor mij om er middenin te zitten.

'We zullen met Shaun en de AI praten,' zeg ik, iets meer prijsgevend dan Eva. 'Ik denk niet dat we het risico moeten nemen om de aliens in verwarring te brengen met een verzoek om meer opties. Het zou hen kunnen doen denken dat deze optie – die misschien wel de enige is die ze hebben – voor ons onmogelijk is. Het zou hen kunnen doen denken dat we het niet kunnen of willen doen. Maar als het de enige manier is...'

Mijn stilzwijgen zegt de rest.

'Driver?' dringt Sasha aan. 'Ze willen jullie allebei. Jullie hebben allebei iets te zeggen.'

Dat spreekt *natuurlijk* voor zich.

Want hoe jong Driver ook is, ze is geen verlegen of passief lid van dit team. Ze heeft net zoveel gedaan als ik om ons in deze strijd te houden, soms met nog meer enthousiasme, en ze is nooit verlegen om haar mening te geven.

Tenminste, meestal niet.

Op dit moment lijkt het alsof er enige aarzeling schuilt achter die typisch stenen ogen.

Driver kijkt me recht aan. Ik weet niet of ze op zoek is naar kracht of verwacht haar eigen zorgen terug te zien, en haar antwoord aan Sasha geeft niet veel prijs: 'We hebben allemaal iets te zeggen. Ik wil Shauns mening horen, gebaseerd op zijn voortdurende observaties, en ik wil zien wat de AI hiervan

vindt. Die is goed in analyseren en brainstormen over efficiënte antwoorden.’

Daarop knikt Sasha zonder zich vast te leggen en verlaat als eerste de kamer. De anderen volgen haar op de voet en lopen allemaal naar de vergaderzaal, waar we met zoveel mogelijk informatie de volgende stap zullen bepalen.

Het zal allemaal snel gaan, om de voor de hand liggende redenen die Harriet heeft uiteengezet, en de conclusies zullen waarschijnlijk niet prettig zijn.

Ik blijf achter bij Driver terwijl de anderen weggaan.

‘Gaat het wel?’ vraag ik rechtstreeks.

‘Dit is groter dan wij,’ antwoordt ze, terwijl ze een zware schouderophaling forceert voordat ze de kamer verlaat.

Ik blijf nog een paar seconden staan.

‘Gaat *het* wel?’ vraagt Eva via de telefoon.

Ik schud mijn hoofd, wetende dat ik niet tegen haar kan liegen, zelfs als ik dat zou willen. ‘Nee,’ zeg ik. ‘Maar Driver heeft gelijk: dit *is* groter dan wij. Als dit moet gebeuren en wij zijn de enigen die het kunnen doen...’

Eva sluit haar ogen en knikt langzaam en moedig.

‘Je moet opschieten om de anderen in te halen,’ zegt ze. ‘Ik moet even bij Scarlet kijken. Je hebt al zoveel gedaan om haar te beschermen, Ray. Om ons allemaal te beschermen. Als iemand dit kan, zodra we meer informatie hebben over wat het precies inhoudt, ben jij het wel. Je bent elke uitdaging aangegaan, net als Driver. Dat is waarschijnlijk wat de aliens denken. Ze denken dat als we één kans hebben, we niet op iemand anders willen rekenen.’

Zoals altijd weet Eva precies wat ze moet zeggen. Zoals altijd beëindigen we ons gesprek zonder een langdurig en emotioneel afscheid. En zoals altijd weet ik dat het feit dat ze me niet probeert te overtuigen om af te zien van een enorm riskante actie, niet betekent dat ze zich geen zorgen maakt.

Ze had gelijk toen ze erop wees hoeveel ik al heb gedaan om de mensheid te beschermen, van het eerste drama op de *Beacon* tot onze tegenslagen op de zeebodem, de maan en zelfs de Vita. Ik kan me onmogelijk door angst laten overmannen en al dat werk voor niets laten zijn.

Als het nog een keer gooien met deze helse buitenaardse dobbelsteen de enige kans is om de wereld voor eens en voor altijd veiligheid te brengen, dan is dat precies wat ik moet doen.

Wat er ook voor nodig is.

2

Het is maar een korte wandeling naar de vergaderzaal, maar het duurt niet lang voordat de stemming verandert.

Tegen de tijd dat ik de laatste bocht neem en Driver bij de deuropening aan het einde van de gang zie staan, hoor ik al luidruchtige onenigheid.

Sasha's stem overstemt de anderen. Het is alsof mijn afwezigheid voldoende is om haar ware gevoelens naar boven te halen – alsof mijn aanwezigheid ze in toom hield.

'Harriet, soms heeft Ray iemand nodig die nee tegen hem zegt,' zegt ze luid. 'We hebben hem gekke dingen zien doen, maar ik laat je hem hier niet toe overhalen voordat we alle andere mogelijkheden hebben uitgeput. Je hebt Driver gezien. Zelfs *zij* weet dat dit een stap te ver is.'

'We hebben twee dagen,' antwoordt Harriet, vastberaden maar minder luid. 'We kunnen amper andere opties bekijken, laat staan ze allemaal uitproberen! Vijftien minuten praten met Shaun en gebruikmaken van de AI... met een goed geweten is dat alles wat ik aan deze discussies kan besteden. Daarna moet ik een bericht opstellen om antwoorden te zoeken op de meest prangende vragen. De tijd werkt tegen ons. Ze hadden daar nauwelijks duidelijker over kunnen zijn.'

Geen van beiden zegt nog iets als Driver binnenkomt.

Zij neemt het woord: 'Luister, als Ray had geluisterd naar de mensen die nee tegen hem zeiden, zouden jullie allemaal al drie keer dood zijn. Laten we niet boos op elkaar worden, oké? We moeten het hoofd koel houden.'

Ik stap naar binnen en sluit de deur net als ze klaar is met praten.

‘Geluk duurt niet eeuwig,’ zegt Sasha, terwijl ze tussen ons beiden heen en weer kijkt. ‘Echt waar. Je bent aan je negende leven bezig.’

‘Waar leven is, is hoop,’ antwoordt Harriet, waarmee ze een korte stilte vult.

De lijnen zijn getrokken en ik kan niet zeggen dat ik erg verbaasd ben over wie aan welke kant staat.

Sasha, de uiterst competente en gefocuste hoofdanalist van de Balena, heeft haar jonge leven gewijd aan het gebruik van wetenschap en technologie om processen te stroomlijnen en complexe operaties soepel te laten verlopen.

Harriet daarentegen probeert al langer met buitenaardse wezens te communiceren dan Sasha leeft. Ze heeft aan beroemde projecten en in geheime faciliteiten gewerkt, waarbij ze werk verrichtte dat door velen als verspilling werd bekritiseerd en door sommigen zelfs als gevaarlijk werd bestempeld. Het lijkt geen twijfel dat ze een goed opgeleide vrouw van de wetenschap is, maar haar levenswerk is ongetwijfeld geleid door een soort geloof en optimisme dat – bij gebrek aan een andere term – *vreemd* is aan Sasha’s meer rationele, afstandelijke denkwijze.

‘En een kleine kans is beter dan geen kans,’ voegt Santino toe, waarmee hij zijn eigen standpunt duidelijk maakt. ‘We zullen zien of de AI iets in dit bericht ontdekt dat we misschien over het hoofd hebben gezien, en we zullen alle nieuwe observatiegegevens die Shaun heeft over deze nieuwe poort en over het Lek invoeren. Sommige variabelen veranderen voortdurend, maar wat constant blijft, is het verstrijken van de tijd. Elke seconde dat we hierover praten, gaat ten koste van de tijd die we hebben om er iets aan te doen.’

President Williams, die aan het hoofd van de tafel zit, tikt op het glazen oppervlak om de systeembediening op te roepen. Normaal gesproken doet Sasha dit, maar hij wacht niet tot ze op haar gebruikelijke plaats rechts van hem gaat zitten.

‘Je hebt helemaal gelijk, Santino,’ zegt Williams. ‘We moeten Shaun erbij halen en gebruik maken van de AI, maar we hebben geen tijd om onderling te discussiëren. Ik ga nu kijken wat onze directe observatie van de nieuwe poort ons vertelt.’

Terwijl Williams met zijn vinger in de lucht zweeft, op zoek naar de juiste opties op het indrukwekkende ingebouwde touchscreen van de tafel, gaat Sasha zitten en biedt aan om het over te nemen.

Ze is hier veel sneller en bedrevener in, en er is nooit enige twijfel geweest dat ze ons op alle mogelijke manieren zal helpen. Het uiten van zorgen hoort daar ook bij. En zolang ze die niet in de weg laat staan, hoop ik dat ze alles wat er opkomt blijft delen.

‘Het lijkt erop dat we nog niet veel hebben,’ meldt Sasha terwijl ze naar de gegevens kijkt. ‘We hebben onze sensoren en de meeste nieuwe PFOA-telescopen op het Lek gericht, dus we hebben nog niet veel over dit Wormgat.’

‘Dus we noemen het nu een Wormgat,’ mijmer ik.

Het is niet echt een vraag, maar Sasha antwoordt toch: ‘*Het* Wormgat. Ik denk dat dat de beste term is. Vind je niet? We weten dat er twee vreemde, poortachtige... *dingen* in de buurt van de Aarde zijn. Er is het onzichtbare Lek, waarvan de aliens ons hebben verteld dat die open zal springen en de Aarde zal vernietigen als we er niets aan doen, en dan is er dit nieuw geactiveerde Wormgat dat twee verre punten in de ruimte met elkaar lijkt te verbinden.’

Ik knik lichtjes. Het lexicale onderscheid is logisch.

‘Twee poorten,’ vervolgt Sasha. ‘Eén Lek, één Wormgat. We weten dat het Wormgat onze enige hoop is om het Lek te stoppen, en op dit moment lijkt het erop dat je erdoorheen moet. Ik vind het niet leuk, maar dat is hoe het nu eenmaal is. Onze volgende stap is het invoeren van het laatste buitenaardse bericht in de AI om te zien of die iets oppikt wat wij gemist hebben. Shaun zou meer observatiegegevens moeten hebben dan wij.’

Noem me gek, maar iets aan het woord *Wormgat* maakt het nog minder aantrekkelijk om door deze bizarre buitenaardse poort te gaan dan het al was. Ik had niet gedacht dat dat mogelijk was, maar hier zijn we dan.

Ik hoop dat Shaun ook goede observatiegegevens heeft, want op dit moment weten we er vrijwel niets over.

Visueel is het Wormgat absoluut betoverend. Driver en ik hadden een ongeëvenaard uitzicht vanuit onze bolvormige capsule, direct nadat we uit het Bullet-vaartuig waren geslingerd dat we gebruikten om de poort te bombarderen met het neociet dat de buitenaardse wezens ons hadden opgedragen te maken en op die specifieke locatie af te vuren.

In die eerste momenten die als een overwinning voelden, was het uitzicht bijna mooi te noemen. Het spreekt voor zich dat ik niet precies hetzelfde warme gevoel krijg als ik er nu een afbeelding van zie. Het is meer het gevoel van angstig ontzag dat je krijgt als je naar de mond vol vlijmscherpe tanden van een grote witte haai kijkt. Indrukwekkend, ongelooflijk en op zijn eigen manier betoverend... maar elke waardering wordt getemperd door het constante besef dat het je heel goed zou kunnen verscheuren.

De werking van het Wormgat zelf is een kolossaal mysterie. Als het onder andere omstandigheden was ontstaan, zou het bestuderen ervan de knapste koppen ter wereld tientallen jaren bezig kunnen houden. Zoals het nu gaat, werken we op tijdschalen van minuten en uren.

‘Ze hebben vast details gezien die wij niet hebben gezien’, vervolgt Sasha. Terwijl ze spreekt, veegt ze de gegevens weg en drukt ze op een knop om Shauns werkstation te bellen op de nabijgelegen Vita, die net als wij hier op de Balena nog steeds in een baan om de aarde draait.

Terwijl de beltoon zachtjes piept, navigeert ze snel naar de PhilosophAI-interface en uploadt ze de vierdelige afbeelding die we zojuist hebben ontvangen.

‘Iedereen zal dit kunnen zien,’ merkt Santino op neutrale toon op. ‘Hopelijk veroorzaakt geen enkel deel ervan nog meer problemen op Aarde, maar dat kunnen we niet als vanzelfsprekend beschouwen.’

Daar had ik nog niet eens aan gedacht, omdat het een ondergeschikte zorg is, maar we kunnen het niet zomaar negeren.

‘Hoe is de plotselinge verschijning van het Wormgat tot nu toe op Aarde ontvangen?’ vraag ik. ‘Eva zei dat de eerste reacties die ze zag meer verwondering dan angst waren, en dat de beelden die jullie hebben gedeeld van wat Driver en ik hebben gedaan, vrij goed zijn ontvangen. Zijn er nog steeds prominente stemmen die zich uitspreken tegen wat we doen?’

‘Daar kunnen we naar kijken zodra we op het buitenaardse bericht hebben gereageerd,’ onderbreekt Harriet. ‘Er zal een wachttijd zijn tussen nu en het moment dat we weer iets horen, maar daar hebben we nu geen tijd voor. We moeten ons antwoord met absolute prioriteit versturen.’

‘Natuurlijk, en er is inderdaad geen tijd om te kijken naar reacties die al hebben plaatsgevonden,’ beaamt Santino. ‘Niet nu, Ray. Maar Harriet, we hebben maar al te duidelijk gezien wat er kan gebeuren als deze buitenaardse berichten openbaar worden. Ik uitte alleen maar mijn bezorgdheid dat hetzelfde opnieuw zou kunnen gebeuren. Een door angst gedreven toeschouwer zou opnieuw kunnen proberen onze inspanningen te saboteren, zoals Elana Hart in Colorado deed.’

Ik haal langzaam adem, want hij heeft gelijk.

Toen we voor het eerst de buitenaardse berichten decodeerden en planden hoe we zouden reageren, duurde het niet lang voordat we het gevaar van angst zelf inzagen. Onze vriend en bondgenoot Phil O’Connor, die het PhilosophAI-systeem had ontwikkeld, werd in koelen bloede vermoord door een maniak die dacht dat ons gebruik van de technologie een dodelijke bedreiging vormde.

Het is altijd al duidelijk geweest dat mensen dieper en instinctiever reageren op een angst die ze zich kunnen voorstellen – zoals een mogelijke buitenaardse invasie of malafide AI – dan op iets abstracters, zoals de straling die uit het Lek komt. De waarschijnlijkheid dat een bepaald gevaar zich daadwerkelijk voordoet, lijkt daarbij geen rol te spelen, of in ieder geval niet zo'n grote rol als het gemak waarmee mensen het kunnen of niet kunnen bevatten.

Een onvermijdelijke eigenaardigheid van PhilosophAI is dat elke prompt die we aan het systeem geven binnen enkele minuten openbaar wordt. Phil heeft dat zo ingesteld vanwege de redelijke bezorgdheid dat kwaadwillende mensen de krachtige technologie zouden kunnen gebruiken voor dubieuze doeleinden, of die nu gevaarlijk of gewoon illegaal zijn. Dat betekent dat de wereld zeer binnenkort op de hoogte zal zijn van dit laatste buitenaardse bericht, maar dat kan ons niet tegenhouden.

Mijn familie werd kort na Phil's dood het doelwit, dus ik weet maar al te goed hoe gevaarlijk angst kan zijn. Daarom is er één ding dat ik gedaan wil hebben terwijl we alles analyseren. We hebben geen tijd om te treuzelen of aan niet-essentiële taken te besteden. Maar wat we wel hebben is een geweldig team, dat niet allemaal tegelijk aan hetzelfde hoeft te werken.

'Hé, Chester,' zeg ik, terwijl ik me wend tot de man met wie ik niet altijd even goed kon opschieten, maar die zich inmiddels heeft bewezen als een grote aanwinst bij het beheren van de verspreiding van informatie. Zijn achtergrond in PR, die weliswaar leidde tot een aantal karaktereigenschappen en handelingen die ik in het begin niet leuk vond, is zeker iets waar we op kunnen vertrouwen.

'Uh, ja?' vraagt hij, verrast dat ik hem aanspreek. Zijn stem, die normaal gesproken resoneert met zijn verfijnde Engelse accent, is zacht.

Net als iedereen is Chester ongetwijfeld geschokt door de laatste instructies van de aliens en het bijbehorende tijdschema. Maar ik denk ook dat hij een extra last voelt, aangezien hij en Driver de afgelopen week een romantische relatie zijn aangegaan.

‘Dit nieuws zal uitkomen,’ zeg ik. ‘Je moet iets doen om erop vooruit te lopen. Wat je maar wilt. Ik heb geen tijd om gesproken opmerkingen op te nemen, maar je mag me citeren zoals je wilt, als je denkt dat dat kan helpen. Ik wil gewoon niet dat mensen hierover te weten komen wanneer de nieuwszenders de beelden uit de promptlogs zien. Ze zullen er weer een sensatie van maken.’

Hij slikt. ‘Ik zie niet precies hoe ze dit nog *erger* kunnen maken,’ mijmert hij. ‘Maar goed. Ik heb tenminste het gevoel dat ik iets doe.’

Dat is niet helemaal de houding die ik zoek, maar het is beter dan niets.

‘Goed idee,’ zegt president Williams. ‘Misschien moet ik mijn aandacht ook daarop richten. Ik kan niet veel wetenschappelijke kennis inbrengen, maar ik weet wel het een en ander over het minimaliseren van de schade die de commerciële media kunnen aanrichten.’

Met een knikje van zijn hoofd wenkt Williams Chester naar zijn kant van de grote tafel. De jongere man voegt zich bij hem en ze richten hun aandacht op die kant van de zaak, terwijl de rest van ons aan de andere kant bij elkaar zit.

‘Als het zo doorgaat, zullen de interpretaties van de AI binnen zijn voordat Shaun het oppikt,’ zucht Sasha.

Maar zoals zo vaak lijkt het aankarten van de vertraging het einde ervan te bespoedigen.

‘Hé,’ klinkt Shauns stem uiteindelijk door de luidsprekers aan het plafond van de kamer. ‘Is dit een gesprek voor *mij* of voor *iedereen*? Ik ben hier niet alleen.’

3

‘Het is een gesprek voor iedereen,’ zegt Sasha, terwijl ze op het scherm gebaart om het videovenster te openen. Vervolgens projecteert ze het op de muur achter haar, zodat we Shaun allemaal gemakkelijk kunnen zien. Ik weet dat hij ons ook kan zien, want in de muur zijn camera’s ingebouwd voor videogesprekken in twee richtingen.

Ik ben blij om Clarence Major en Simone bij Shaun te zien. Hoe meer slimme koppen we hierbij betrekken, hoe beter.

Ik ben iets *minder* enthousiast om Elana Hart te zien, een voormalige bondgenoot die er alles aan deed om onze pogingen om de poort te activeren te blokkeren.

Ze handelde weliswaar uit angst en niet uit kwaadaardigheid, maar de roekeloze vastberadenheid waarmee ze bereid was de Balena met aardse wapens te vernietigen, kan ik haar niet vergeven. Het spreekt voor zich dat haar aanwezigheid de reden is waarom Shaun Sasha heeft gewaarschuwd dat hij niet alleen was, aangezien Major en Simone beiden volledig vertrouwde leden van haar *inner circle* zijn.

‘Ik houd Elana in de gaten,’ legt Major uit, terwijl hij duidelijk de ongemakkelijke blik op mijn gezicht interpreteert. Tenminste, dat denk ik dat hij interpreteert – totdat ik naar Driver kijk en de nauwelijks verborgen walging op haar gezicht zie. Ja... daar reageert hij op.

‘Shaun, wat weet je over dit nieuwe Wormgat?’ onderbreekt Sasha, om ervoor te zorgen dat er geen tijd wordt verspild met praten over Hart.

‘Ik heb een aantal sensoren erop gericht,’ antwoordt hij, ‘maar eerlijk gezegd... weten we niet veel. Het straalt in ieder geval geen meetbare straling uit. We willen geen risico nemen

door er sensoren *naartoe* te sturen voor het geval er een negatieve reactie komt, dus het is moeilijk om te weten wat we moeten onderzoeken. En je noemt het een Wormgat, maar we weten niet echt of er fysiek iets doorheen kan.’

‘Eigenlijk...,’ zegt Sasha, duidelijk klaar om het nieuws van het bericht dat we zojuist hebben ontvangen te vertellen.

‘Wacht even,’ zegt Shaun. ‘Voordat je nog iets zegt, moet ik je vertellen dat we zeer verontrustende dingen zien bij het Lek. We hebben net allemaal naar de laatste gegevens gekeken. De stralingslekkage is niet opnieuw versneld, maar volgt wel het *worst case scenario* dat de laatste versnelling suggereerde. Ik heb alles door onze modellen gehaald en de beste schatting is dat we nog twee of drie dagen hebben voordat het ons volledig verteert. En jongens, dat is geen giswerk. We hebben nu genoeg gegevens om er zeker van te zijn dat het eerdere *worst case scenario* nu een zekerheid is, tenzij we dit zogenaamde Wormgat kunnen gebruiken om er iets aan te doen. Is daar iets over bekend? Is er een antwoord gekomen op het bericht dat je hebt gestuurd nadat Ray en Driver het hebben geactiveerd?’

Sasha en ik wisselen een blik.

‘Horen jullie me?’ vraagt Shaun, begrijpelijkerwijs verbaasd over ons gebrek aan emotionele reacties. ‘Twee tot drie dagen is nu een harde deadline. Waarom reageren jullie niet? Is er een antwoord?’

Sasha maakt een paar aanrakingen op de tafel om de beelden naar Shauns computer te sturen.

Binnen enkele seconden worden zijn ogen groot. ‘Oh... wauw. Een specifieke oproep voor Ray en Driver? Nou, als er niets anders is, weten we in ieder geval dat de communicatie echt direct is. Er is hier geen vertraging van vier jaar. Dit is een recente foto. Welke kwantumfysica of andere buitenaardse technologie hier ook aan het werk is, het werkt zeker weten.’

‘En daar is onze deadline,’ merkt Major op, die hij correct afleest uit de afbeelding die symbolen van onze zon en maan

gebruikt om een tijdschaal van een paar dagen vast te stellen. ‘Het klopt allemaal.’

‘Maar... *waarom?*’ vraagt Simone. ‘Waarom hebben ze ons nodig om naar hen toe te komen, en waarom roepen ze specifiek Ray en Driver op?’

Dat zijn vragen waar iedereen hier mee worstelt sinds we de beelden hebben gezien, en het is geen verrassing dat Simone – een andere knappe kop die een belangrijke rol heeft gespeeld om ons zo ver te brengen – zich precies hetzelfde afvraagt.

‘We staan op het punt om de mening van de AI hierover te horen,’ antwoordt Sasha. ‘Ik heb deze beelden ingevoerd en gevraagd om een interpretatie van wat de buitenaardse wezens ons vertellen en ons vragen te doen, en vervolgens om verschillende ideeën over wat we in ruil daarvoor zouden moeten vragen en waar we rekening mee moeten houden.’

‘En *we* werken eraan om een verklaring uit te brengen voordat de prompt openbaar wordt gemaakt,’ zegt president Williams.

‘Slim op beide fronten,’ antwoordt Shaun, terwijl Major naast hem instemmend knikt.

‘Hier komt het,’ zegt Sasha dan, terwijl de AI-analyse op haar scherm verschijnt. ‘Ik projecteer dit op de muur zodat iedereen het kan zien. En Shaun, ik deel mijn scherm met je zodat jij het ook allemaal kunt zien. We kunnen elkaar niet zien, maar we kunnen elkaar wel horen.’

Ik concentreer me intens op de muur en neem de eerste van een aantal antwoorden in me op die de AI op Sasha’s vragen heeft gegeven.

Dit eerste antwoord is de algemene interpretatie van de beelden, die natuurlijk precies overeenkomt met die van ons. We weten dat de buitenaardse wezens onze uitzendingen al tientallen jaren volgen, dus hun vermogen om ons te begrijpen en met ons te communiceren is in feite gebaseerd op een dataset

die bijna net zo groot is als die welke is gebruikt om PhilosophAI en andere inferieure AI-taalmodellen te trainen.

‘Dat is niet onverwacht’, zegt Sasha, terwijl ze verdergaat met het volgende. ‘Laten we eens kijken wat het denkt dat we als antwoord moeten vragen.’

In een overzichtelijke lijst met opsommingstekens geeft het systeem een aantal suggesties.

Het gaat om vragen over wat voor soort vaartuig de reis zou kunnen overleven, of Driver en ik de minimaal vereiste bemanning zijn of de maximaal toegestane bemanning, en of de deadline van 67,18 uur – die met de seconde dichterbij komt – betrekking heeft op het moment waarop het Lek de Aarde catastrofaal zal overspoelen of op het moment waarop we de poort moeten passeren om nog enige kans te hebben om het te stoppen.

‘Ik denk dat we die laatste kunnen negeren,’ zegt Shaun. ‘Als het systeem onze laatste gegevens had, zou het weten dat de deadline betrekking heeft op het Lek. Als jullie moeten oversteken, moet dat vóór die tijd gebeuren... en echt zo snel mogelijk.’

‘Het is slim om het vaartuig in overweging te nemen,’ mengt Harriet zich in het gesprek. ‘We moeten manieren bedenken om dat aan de aliens te vragen op een manier die zij begrijpen. Het zal gemakkelijk zijn om naar Ray en Driver te vragen. Wat is het volgende?’

‘Dit zijn zijn eigen interpretaties,’ zegt Sasha, terwijl ze op het volgende bericht tikt. ‘Eens kijken... oké. Ik denk dat we deze kunnen negeren. Het vraagt of we er absoluut zeker van kunnen zijn dat het laatste bericht echt uit het Wormgat komt en niet een of andere hoax op Aarde is waarbij een communicatierelais wordt gebruikt om de herkomst te vervalsen. We weten van onze sensoren dat het rechtstreeks uit het Wormgat komt.’

Het is nog steeds slim van hem om daarover na te denken, vind ik.

‘Dan nu de laatste paar punten,’ zegt Sasha, terwijl ze nog steeds tikt terwijl ze praat. ‘Dit is zijn beste gok waarom we überhaupt moeten oversteken.’

Ik lees de tekst. Het suggereert de mogelijkheid dat het Wormgat, dat vanaf de aardse kant van de drempel moest worden geactiveerd, een eerste fysieke doorgang vanaf dezelfde kant vereist voordat iemand of iets de andere kant op kan komen.

Ik had hier niet aan gedacht, maar het klinkt wel logisch. Ik bedoel, het klinkt in ieder geval net zo logisch als de *rest*.

‘Dus het denkt dat we misschien *eerst* zelf moeten oversteken,’ mijmert Sasha, ‘zodat zij ons kunnen komen helpen? Dat klinkt logischer dan te denken dat *we* iets aan hun kant kunnen doen.’

Nogmaals, wat logisch is en wat niet, is zeer relatief gezien de ongelooflijke context waarin we ons bevinden. En als de AI hier gelijk in heeft, zou dat kunnen betekenen dat de situatie minder hopeloos is dan ze de afgelopen minuten heeft gevoeld.

Begrijp me niet verkeerd: het vooruitzicht om door het Wormgat te moeten gaan is bijna ondraaglijk. Maar door dit idee van wat er vervolgens zou kunnen gebeuren, voelt het minder als een wanhopige poging in het duister. Het is nog steeds een wanhopige stap, dat is zeker, maar er is tenminste licht aan het einde van de tunnel in termen van hoe het onze bredere situatie zou kunnen helpen.

‘Nu alleen nog de disclaimers,’ zegt Sasha, terwijl ze doorklikt naar het volgende en blijkbaar laatste scherm.

De eerste paar punten zijn verdere praktische suggesties voor wat we in gedachten moeten houden. De tips zijn slim, zoals ervoor zorgen dat we voldoende levensreddende apparatuur en essentiële middelen meenemen voor een reis van

onbekende duur naar een wereld waar we er niet op kunnen rekenen dat we eetbaar voedsel of drinkbaar water zullen vinden. Onderaan staat echter een punt dat me aan het denken zet.

Het zet me zelfs veel meer dan aan het denken.

Het suggereert dat als we worden opgeroepen om de poort te passeren als een manier om de laatste fase van de activering ervan te voltooien, met als doel de buitenaardse wezens in staat te stellen in de andere richting over te steken, we op onze hoede moeten zijn voor hun mogelijke motieven.

Zeer op onze hoede.

Aangezien Sasha eerdere prompts in hetzelfde ‘gespreksvenster’ met PhilosophAI heeft gebruikt, begrijpt het de context van het Lek en hoe wanhopig we zijn om het te stoppen. Ondanks dat alles stelt het nu echter de motieven van wezens buitenaardse de ter discussie op een manier die ik niet had overwogen.

In feite zegt het dat ze heel goed alleen maar geïnteresseerd zouden kunnen zijn in het beschermen van de Aarde als fysieke entiteit vanwege haar ontelbare natuurlijke hulpbronnen. Het waarschuwt ons ook dat als dat waar is – als de buitenaardse wezens alleen maar geïnteresseerd zijn in de hulpbronnen van de Aarde – we uiteindelijk in de weg zullen staan.

De AI poneert een ongemakkelijke mogelijkheid dat de buitenaardse wezens ons zouden kunnen gebruiken om de Aarde te redden, in plaats van *ons* altruïstisch te willen redden.

En als we erin slagen het Wormgat volledig te activeren zodat zij het Lek kunnen dichtten, hebben we in één klap onszelf overbodig gemaakt en letterlijk de weg vrijgemaakt voor hen om door het Wormgat te reizen en te nemen wat ze willen.

Ik krijg koude rillingen.

Deze mogelijkheid is nauwelijks te bevatten, maar ik kan het nu niet meer van me afzetten.

4

‘We mogen deze gedachte niet in ons hoofd laten sluipen,’ zegt Santino zodra hij klaar is met lezen. Hij is wijs voor zijn leeftijd en spreekt met vaste stem.

Ik voel het koele glas van de tafel onder mijn rechterhand terwijl mijn linkerhand op mijn kin rust.

‘Serieus, vrienden,’ gaat hij verder. ‘Wat als dit zelfs waar is? Ik weet in mijn hart dat het niet zo is. Maar wat als het wel zo is? Verandert dit iets aan wat we moeten doen? Zelfs als ze onze wereld alleen maar willen redden om hem vervolgens als de hunne te claimen, zijn we niet slechter af dan wanneer we niets doen. Dood is dood, en niets doen garandeert dat we allemaal zo zullen eindigen. We weten niet wat er gebeurt als we hiermee doorgaan. Ray, Driver, we weten niet wat er gebeurt als *jullie* hiermee doorgaan, aangezien jullie de twee zijn die zijn uitgekozen. We weten echter wel wat er gebeurt als we het niet doen, en dat is wat telt. Ik heb je dit eerder horen zeggen, en het geldt nu meer dan ooit: we moeten blijven vechten. Hoe klein de kans ook is, we moeten blijven vechten zolang we kunnen.

Ik zie Driver krachtig knikken. ‘Helemaal mee eens,’ zegt ze, net zo geraakt door de woorden als ik. ‘En ik zie dat het geen idee heeft waarom de uitnodiging specifiek voor ons tweeën is, maar dat maakt niet echt uit. Harriet, vraag hen gewoon of het echt *wij twee* moeten zijn. Vraag hen niet waarom of iets anders waardoor ze langer nodig hebben om te antwoorden. Het ‘waarom’ doet er uiteindelijk niet eens toe. Ik denk dat we deze waarschuwingen moeten negeren en ons aan het plan moeten houden.’

Driver is nu zelfs nog meer overtuigd dan toen we binnenkwamen. Mijn eigen optimisme nam toe met de theorie van de AI dat onze doorgang nodig is voor een volledige

activering van het Wormgat, maar dat is sindsdien enigszins getemperd door het vervolgidee dat een theorie van vijandigheid nog steeds logisch kan zijn gezien de contextuele gegevens die we hebben.

Sasha, die nog meer twijfels had geuit dan Driver, klapt plotseling in haar handen, waarmee ze het einde van haar analyse aangeeft, en ademt scherp uit. Ze veegt snel het AI-berichtvenster weg en brengt Shaun en zijn Vita-gebaseerde metgezellen terug naar de kijkmuur.

‘Oké,’ zegt ze. ‘We hebben geanalyseerd wat we konden en besproken wat we moesten bespreken. Nu is het tijd voor actie. Hoe staat het met de verklaring voor de media?’

Chester en president Williams kijken op. ‘Alles is klaar,’ antwoordt Chester. ‘Willen jullie het allemaal goedkeuren voordat we het versturen?’

Sasha kijkt me even aan om mijn mening te peilen en schudt dan haar hoofd. ‘Jullie weten wat jullie doen.’

‘Daar gaat het dan,’ zegt Chester, terwijl hij op een knop drukt.

In zo’n uitdagende situatie en tegen zulke ongelooflijke kansen in, moeten we echt samenwerken. Onze focus verdelen en bereid zijn om op deze manier te delegeren is cruciaal, zoals dat al het geval is sinds ik hier ben.

Ik ben niet meer op de *Beacon*. Ik ben niet alleen. Ik ben niet de laatste die overeind is gebleven.

Ik word omringd door een loyaal, competent en door de strijd gehard team, dat ik niet alleen kan, maar ook *moet* vertrouwen en zo goed mogelijk *moet* benutten.

‘Harriet, ik weet niet hoeveel ik kan helpen,’ vervolgt Chester, ‘maar nu dit achter de rug is, help ik graag met het aandragen van ideeën of het verzamelen van afbeeldingen voor ons antwoord.’

‘Absoluut, ik denk dat we ons daar nu allemaal op kunnen richten,’ zegt Harriet. ‘Ik ben blij dat we allemaal op één lijn zitten.’

‘Ik moet even wandelen om mijn hoofd leeg te maken,’ zegt Driver, terwijl ze opstaat en me aankijkt op een manier die zo duidelijk is als maar kan. ‘Ik weet zeker dat jullie de rest wel kunnen regelen volgens wat we hebben besproken.’

Als ik niet beweeg, doet Driver dat ook niet.

‘Zeker,’ werpt Sasha tussenbeide. ‘We zullen allemaal aan een antwoord werken en dat zo snel mogelijk versturen. Is er nog iets anders waar je wilt dat we rekening mee houden?’

Driver schudt haar hoofd. ‘Ik denk dat Ray en ik het allebei eens zijn met wat jullie denken,’ zegt ze, in de meest duidelijke hint tot nu toe dat ze wil dat ik met haar de vergaderzaal verlaat.

Omdat ze gelijk *heeft* dat ik de anderen kan vertrouwen, en omdat ze zo duidelijk mijn gezelschap wil, sta ik uiteindelijk op.

‘Ga niet te ver weg,’ stelt Sasha voor als we naar de deur lopen. ‘Dit kan snel gaan en we weten dat de tijd dringt.’

We beamen dat en verlaten de kamer.

‘Wat is er aan de hand?’ vraag ik meteen.

Driver haalt haar schouders op. ‘Niets. Behalve dan alles. Maar er is niets dat ik je per se wil vertellen als niemand anders luistert, of iets dergelijks.’

‘Wil je echt alleen maar even je benen strekken?’ dring ik aan.

‘Ik wil wel lopen,’ zegt ze, terwijl ze al lopend verder praat, ‘maar alleen als middel om een doel te bereiken. Kom op, ik wil ergens heen.’

Aangezien de anderen de volgende stap van onze groep regelen en er geen tijd verloren gaat, zie ik geen kwaad in om met Driver mee te gaan.

Bovendien kan ik niet ontkennen dat ik een beetje geïntrigeerd ben...

5

Het duurt niet lang voordat ik beseft waar we heen gaan.

De Balena is een enorm ruimteschip – bijna onvoorstelbaar groot – en ik heb nog maar een klein deel ervan verkend. Het pad dat we nemen, heb ik echter al eens verkend en ik weet dat het naar de Bayzen-kamer leidt.

Het is gek om te bedenken hoe weinig tijd er eigenlijk is verstreken sinds Driver me daar voor het eerst mee naartoe nam, met de ene ongelooflijke gebeurtenis na de andere die mijn perceptie van hoe lang geleden of hoe recent bepaalde dingen zijn gebeurd, verstoort.

Het interieur van de kamer staat me nog helder voor de geest. Ik herinner me nog levendig de verbazingwekkende digitale projecties van de verre wereld van Bayzen, gebaseerd op onze laatste observatiegegevens en gecreëerd door onze beste computersimulaties.

‘Als we gaan waar ik denk dat we heen gaan, wat is dan de bedoeling?’ vraag ik. ‘Is het alleen maar omdat het een andere plek is waar we op adem kunnen komen en even weg zijn van alle chaos?’

Ze glimlacht zonder te vertragen. ‘Ik dacht dat je dat wel zou weten. En ja, dat is deels zo. Maar sommige PFOA-telescopen zijn nog steeds op Bayzen gericht, ook al zijn de andere omgeleid om de poorten te bestuderen. We krijgen voortdurend nieuwe gegevens binnen. Er zal sinds de laatste keer niet veel veranderd zijn, maar er kunnen kleine verschillen zijn.’

Als we bij de deuropening aankomen, pauzeert Driver even.

‘Maar er is meer aan de hand,’ vervolgt ze. ‘Ray... zodra we deze poort passeren, of door dit Wormgat gaan, of hoe je het

ook wilt noemen, gaan we Bayzen met eigen ogen zien. Als de toekomst van onze hele wereld niet op het spel stond, zou ik van opwinding tegen de muren op springen. Alles waar ik al *jaren* naartoe heb gewerkt, draait om het bereiken van Bayzen. Nu zijn we er misschien nog maar één dag van verwijderd.’

Eerlijk gezegd had ik daar nog niet eens over nagedacht. ‘Dat is waar,’ zeg ik, terwijl ik mijn gedachten die kant op laat gaan. ‘Ik denk dat de andere kant van het Wormgat waarschijnlijk net zo dicht bij Bayzen ligt als deze kant bij de Aarde. Zodra we erdoorheen zijn, ligt het recht voor ons. Wat denk je dat er dan gaat gebeuren? Denk je dat ze ons zullen onderscheppen? Ons naar beneden zullen leiden?’

De ogen van Driver worden groot. ‘Ons naar beneden begeleiden? Naar het oppervlak van Bayzen? Nou, nu weet ik wat ik *hoop* dat er gaat gebeuren!’

Ik zie meteen dat zij ook niet zo ver vooruit had gedacht, of in ieder geval niet aan deze specifieke mogelijkheid had gedacht.

‘Ik weet het niet,’ zegt ze. ‘Het hangt er helemaal vanaf welke theorie juist is. Als ze ons alleen nodig hebben om het Wormgat volledig te activeren tot een tweerichtingsdoorgang door erdoorheen te gaan, kunnen ze aan de andere kant wachten en willen ze dat we hen hierheen volgen. Als ze ons nodig hebben om iets te *doen* om de Anomalie aan hun kant te stoppen, wat ik niet hoop, omdat ik niet zie hoe we kunnen helpen, zullen ze ons misschien onderscheppen en ons begeleiden om aan te meren bij een vaartuig of voorzichtig te landen op Bayzen.’

Ik knik. ‘Hopelijk staat in het volgende bericht dat we krijgen, nadat het team ons antwoord heeft verstuurd, dat ze ons nodig hebben, maar niet per se *alleen* ons. Misschien hebben ze alle anderen op de groepsfoto weggehaald om te benadrukken dat wij hun focus waren. Ik zou het geweldig vinden als Santino mee zou kunnen komen. Hij is waarschijnlijk de enige die net zo

graag naar Bayzen wil als jij. Hij is de enige jongen die bij het Instituut is gebleven, eigenlijk om Zola te pesten door daarheen te gaan. En hij is ontzettend slim, wat goed van pas zal komen als we daar iets moeten doen.'

'Hoe ging het trouwens met Eva?' vraagt Driver dan, terwijl ze abrupt van onderwerp verandert.

Ik haal langzaam adem. 'Hetzelfde als wij, eigenlijk. Boos, maar begripvol. Terughoudend, maar realistisch. Ik wilde ze nooit meer verlaten na wat er op de Beacon was gebeurd, en ik wilde zeker niet terug de ruimte in nadat we Zola hadden uitgeschakeld. Maar jij weet beter dan wie ook hoe het zit. Er zal geen thuis meer zijn om naar terug te keren als we dit verdomde lek niet dichtten. Dit wordt een voortzetting van alles wat we tot nu toe hebben gedaan – de ultieme voortzetting. We wagen ons in het onbekende en riskeren ons leven, alleen maar om een kans te hebben om iedereen thuis te redden.'

'Ik *heb* niet echt iemand anders,' antwoordt ze met zachte stem. 'En *dit* is mijn thuis, hier op de Balena.'

Ik kijk haar recht in de ogen. 'Wij zijn je familie, Driver, en dat geldt ook voor alle anderen hier. Je hebt geen idee hoezeer mensen tegen je opkijken, weet je dat? En... je hebt nu Chester. Denk maar niet dat iemand dat over het hoofd heeft gezien,' voeg ik er met een schijnbaar spottende knipoog aan toe.

Ze grinnikt zachtjes en reikt naar de deur, die ons naar de donkere kamer leidt.

Het blijft niet lang donker. Om precies te zijn, lijkt het zelfs even nog donkerder te worden wanneer ze de schermen aanzet, omdat hun weergave van de duisternis van de ruimte een andere diepte heeft dan de gewone lichtloosheid waarin we binnenkwamen.

Het duurt niet lang voordat de majestueuze wereld van Bayzen de hele muur voor me volledig domineert. Opnieuw ben ik sprakeloos.

Ik heb de afgelopen jaren veel gezien – op het land, op zee en in de lucht – maar het ongelooflijk scherpe beeld van Bayzen geeft me een gevoel als geen ander.

‘Daar zijn ze,’ zegt Driver, alsof ze vooral tegen zichzelf praat. ‘Al die anonieme berichten die via de computers binnenkomen... daar komen ze vandaan. Net zoals een foto van de Aarde vanuit de ruimte niet alle fijne details van het menselijk leven laat zien, kan dit niet eens een glimp van de werkelijkheid weergeven. Ze zitten daar, beneden in *hun* vergaderzalen en gebruiken *hun* equivalent van computers om *hun* berichten te versturen, terwijl ze zich afvragen hoe wij die zullen interpreteren en wat wij als antwoord zullen geven. Bedenk eens hoe opgewonden ze moeten zijn geweest toen ze ons eerste antwoord kregen, minstens vier jaar nadat ze ons de waarschuwing over het Lek hadden gestuurd. Kun je je dat voorstellen?’

Ik sta stil, want ik *kan het me niet voorstellen*. Ze brengt een aantal verruimende punten naar voren en ik merk dat ik veel intensiever dan ooit nadenk over de fysieke en sociale aard van de mysterieuze buitenaardse wezens.

‘Er zijn niet zoveel nieuwe data als ik had gehoopt,’ zegt ze dan, terwijl ze zich naar mij toe wendt nadat ze enkele meetwaarden in de uiterste benedenhoek van het scherm heeft bekeken. ‘Dat is logisch, denk ik. We hebben telescopen onderweg naar Bayzen, maar in het grote geheel hebben ze de afgelopen dagen nauwelijks vooruitgang geboekt. Vier lichtjaren is een lange afstand.’

‘Onvoorstelbaar lang,’ beaam ik. ‘Het lijkt misschien niets vergeleken met andere verre sterrenstelsels die duizenden keren verder weg zijn, maar het is een *lange* weg. Zelfs als we een magische scifi-telescoop hadden waarmee we details op het oppervlak konden zien, zou alles wat we zagen vier jaar oud zijn. Het is alsof ze op de een of andere manier visueel naar de Aarde kijken. Het is vier jaar geleden dat Zola werd vernietigd.